

calia que fos vist per ningú. En el moment menys pensat et podia descobrir un delinqüent.

Quan tothom dormia i la foscor embolcallava un poble amb un esdevenidor incert, el primer que féu fou anar a picar la porta del número 5 del carrer de Gràcia, aleshores Pi i Margall. Era la casa del seu cunyat, en Joan Callol i Sagró 'Joan Duc', mestre d'obres i que a la postguerra seria jutge de pau de l'Escala.

Una trucada brusca, que trencava el silenci de la nit, en uns moments com aquells n'hi havia per alterar la persona més serena, més flegmàtica.

En 'Joan Duc' baixà i amb molta precaució obrí mig pam la porta sense deixar-la d'aguantar. La tancà immediatament com si hagués vist un fantasma sortit d'una caverna de l'edat de pedra. I és que per a ell el que tenia davant seu era un fantasma. Veié una ombra en forma de persona que anava fet un bohemí, pelut de cara d'uns quants dies, demacrat, amb quatre parracs que el cobrien. No tingué temps de veure gaire més coses perquè li tirà la porta pels nassos. Ni un ni l'altre pronuncià una sola paraula. Ni el respirar se sentiren.

En «Duc» no havia posat encara el peu en el primer esglaó de l'escala que menava a dalt, quan sentí un altre cop, més fort i sec que l'anterior.

Es repetí la mateixa escena d'obrir i tancar la porta. Duresa de cor per la part de dins i frustració per la banda de fora.

Desconcertat l'amo de la casa de tot el que estava passant, que ja no sabia com sortit d'aquella inquietant i inesperada situació. Es deuria dir: –qui deu ser, què voldrà d'on surt, quines intencions porta?

Ben aviat ho sabé. Fou necessari, però, sentir per tercera vegada l'esfereïdor i ja preocupant cop de puny a la porta.

Ara, ja escarmentat, l'home rebutjat, que ni en la casa del seu parent trobava acollida, se n'assegurà bé.

Quan veié que per tercera vegada s'obria la porta, en el moment d'anar-se a tancar de sobte, com en les dues primeres ocasions, encara li restaren forces per posar-hi el peu a la part baixa i evitar així trobar-se-la novament als nassos.

Per primera vegada algú parlà. Fou en Joan, 'l'home fantasma'. Amb un petit fil de veu, que li sortia del fons del seu defallit cos, li digué: –sóc en Joan, en Ratxalet, el teu cunyat, estic ferit, no tingueu por.

Si fos un escriptor, un novel·lista, cosa que lamento molt no ser-ne, aquí tindria un filó per continuar unes quantes pàgines més, fins que la imaginació digués prou i aneu a saber si em sortiria una novel·la. Però anem a la realitat dels fets que m'està relatant la filla d'en Joan Callol, la Francisca.

Una volta viscudes les primeres escenes emocionals, que indubtablement es produïrien, enmig d'una gran convulsió i neguit sentimentals per